

LEZINGEN OVER HET BOEK NEHEMIA

W. Kelly

Lezingen over het boek

Nehemia

Oude Sporen

2010

Inhoud

Hoofdstuk 1.	9
Hoofdstuk 2.	19
Hoofdstuk 3.	29
Hoofdstuk 4.	37
Hoofdstuk 5.	45
Hoofdstuk 6.	49
Hoofdstuk 7 - 8.	53
Hoofdstuk 9 - 12	59
Hoofdstuk 13.	61

Hoofdstuk 1

Het boek, dat we nu behandelen, geeft ons de laatste blik op het volk van God in het Oude Testament, wat hun geschiedenis betreft. Daarom is het voor ons heel belangrijk. Het is het laatste tijdperk voor de Joden. Want wij ons nu ook in de laatste tijd voor het Nieuwtestamentische volk van God. Deze laatste tijd is, zoals we weten, voor ons begonnen, voordat de laatste apostel werd weggenomen, opdat God ons duidelijk, welomschreven, goddelijk onderwijs kon geven. Niet alleen een nuchter en gezond oordeel, dat aan de Schrift is ontleend, maar opdat de Heilige Geest ons helder zou kunnen mededelen, dat het de laatste tijd is. Dus mogen wij zelfs bij oppervlakkige beschouwing zeer duidelijk de sterke overeenkomst zien tussen de woorden, die in die dagen met het oog op Israël werden gesproken en de positie, die Gods goedheid ons nu gegeven heeft. Ik zeg dit niet om onze verbeelding aan het werk te zetten, maar opdat wij uit het onderwijs, dat de Heilige Geest ons gegeven heeft lering mogen trekken. Namelijk uit dat wat Hij ons meedeelt over het overblijfsel dat teruggekeerd was en over hun toestand.

Er is een belangrijk verschil in het karakter van de boeken Ezra en Nehemia. Ezra toont ons het overblijfsel, dat uit Babel terugkeert en zich voor het eerst in het land, in Jeruzalem, vergadert. Het boek Nehemia toont ons hetzelfde overblijfsel in een later tijdperk - het laatste, dat de Schrift ons historisch laat zien. Maleachi valt ongetwijfeld samen met Nehemia, juist zoals Zacharia en Haggai ons verplaatsen in de tijd van Ezra. Haggai en Zacharia leefden enige tijd vóór Maleachi. Dit zal ons in staat stellen, de profetie van deze boeken van de Schrift met de historie te verbinden.

Het eerste, waarop ik als een zaak van praktisch nut onze aandacht wil vestigen, is de geest, die het gehele gedrag van Nehemia bezielt. Hij was het instrument, dat God tot Zijn eigen eer vormde, in de omstandigheden die nu voor onze aandacht komen. We zullen zien, dat er een bijzondere gepastheid (in het optreden van Nehemia) in dit boek is, zonder dat we daarmee wensen te zeggen, dat alles wat Nehemia deed of zei naar Gods gedachten en wil was. Dat niet. Tenslotte was hij maar een mens; een mens Gods, maar toch een mens. En toch, de Heilige Geest werkte krachtig door deze man, zodat wat tot Gods eigen heerlijkheid werd gewerkt, voor ons ook nuttig is - wie zou dat ontkennen?

Wat is dan het eerste grote en opvallende kenmerk? Wat is het grote zedelijke kenmerk, dat Nehemia karakteriseert? We zullen dit niet alleen aan het begin, maar geheel van begin tot eind vinden. Het is, ik waag het te zeggen, een diep en voortdurend gevoel van de vervallen toestand van Gods volk, Er is niets, dat belangrijker voor ons is. Uit het feit, dat wij die in onze dagen leven, de Heer toebehoren, volgt volstrekt niet,

dat wij dat gevoel nog meer bezitten dan zij, want zij waren werkelijk Israëlieten. Ze waren Israëlieten net als Nehemia, maar die zeer onvolmaakt in de gedachten van God omtrent de toestand van Zijn volk indrongen. Toch is het duidelijk, dat zo'n beginseloordeel op het gehele verloop van onze dienst, van onze gebeden, van onze aanbidding, van invloed is. We zijn in gemeenschap met God, wat Zijn gedachten over Zijn volk betreft, *of* we zijn het niet. Als wij niet een bepaald doel werken en God met een ander - als wij een opvatting koesteren en God heeft integendeel een enigszins andere, is het duidelijk, dat wat ook de goedheid van God mag zijn om ons staande te houden, er niettemin een afwijking van Zijn gevoelens moet zijn, zowel als van het gezonde oordeel, dat in het kind van God behoort gevonden te worden. Want zeer duidelijk hangt alles wat waar, heilig en goed en tot Gods eer is, af van ons zijn in de weg van Gods gedachte en werk. Nehemia was, en hij moest het ook zijn, tevreden met maar een klein gedeelte van het overblijfsel. Dit is een smartelijk gevoel, maar we moeten altijd de waarheid onder de ogen zien. Maar daarom minachtte Nehemia het overblijfsel niet. Zijn reden, om het met een bijzondere toegenegenheid te beschouwen, hetzij het goed of verkeerd wandelde, was, dat het Gods volk was!

Zij hadden nu hun aanspraken verloren, en het is zeer belangrijk daaraan te denken. Wat God op hen als volk geschreven had, was niet meer louter Ikabod; de eer was sedert lange tijd verdwenen. De eer was geweken toen de ark door de Filistijnen was genomen. Later waren zij zelf gevankelijk, niet maar naar Filistea, maar naar Babel gevoerd. De grote macht, die symbolisch de afgoderij voorstelt,

had hen in gevangenschap gevoerd. Een overblijfsel was teruggekeerd, maar ze hadden de les van God maar weinig geleerd. Uiterlijk hadden ze er, zonder twijfel, van geprofiteerd. We vinden nooit, dat ze hierna weer tot afgoderij zijn vervallen. Toch hadden ze weinig gevoel voor de eer van God, die ze verloren hadden. Nu, dit is het juist, wat Nehemia kenmerkt.

Er zijn twee dingen, geliefde lezer, waarvan het ontbreken van één van deze, het grootste verlies voor de ziel is:

- Het eerste is, de *grootte* van het verval vast te houden.
- Het andere is, *ondanks* dat verval, op de getrouwheid van God te bouwen.

Beide werden gevonden, maar in Nehemia werden ze verenigd gevonden. De Heer geve, dat ze ook in ons gevonden worden. We hebben beide nodig. We kunnen nooit werkelijk beantwoorden aan wat God van ons verwacht, tenzij we in beide ingaan in Zijn gemeenschap, en in staat gesteld zijn beide vast te houden.

Nu zijn er veel dingen, die ons er toe brengen kunnen, ze te vergeten. Veronderstel, dat we tot de naam des Heren zijn samen gebracht en Hij geeft ons een bijzonder gevoel van Zijn tegenwoordigheid! We zijn dan in gevaar, de vervallen toestand van de gemeente te vergeten. We beginnen niet alleen dankbaar te zijn, wat altijd goed is, maar we beginnen voldaan te zijn. Waarmee? Ongetwijfeld lijkt dat met de genade van God ten opzichte van ons. Maar we lopen gevaar, om feitelijk met onszelf voldaan te zijn. We zijn gelukkig; heel

goed! Maar dragen we toch het gevoel van het verval met ons mee? Is het niet een smart en een last; de verdeeldheid van de leden van Christus, de grote troosteloosheid van alles wat Zijn naam draagt, alles dat in deze uitgestrekte wereld tegen de Heer gedaan wordt? Wat betekent dit voor onze harten? Wat de Paus? Wat de Protestanten? Wat, wat door ieder gedaan wordt, die de naam van de Heer Jezus draagt? Hebben wij daar iets mee te maken? We behoorden er - ik wil niet zeggen, iets mee te doen te hebben - maar we moesten er veel van gevoelen. We moesten bezwaard zijn door alles wat de eer van de Heer Jezus bezoedelt. Daarom, op het ogenblik, dat we onszelf met ons hart afscheiden van dat, wat de naam van de Heer Jezus op aarde draagt, en ons op ons gemak neerzetten in de troost en het genot van de tegenwoordigheid des Heren, zijn we in het meest fundamentele beginsel van God - met betrekking tot datgene, wat ons betaamt in de tegenwoordige toestand van de gemeente van God - volkomen fout.

Kijk, hoe Nehemia dat voelt. Persoonlijk was hij door alle gemakken omringd. Het was een droevige ruil, wat dat betreft, om het hof van de grote koning te verlaten en naar de verlatenheid van het land en Jeruzalem te gaan. En bovendien, welbeschouwd, had hij gemakkelijk kunnen redeneren: Waarom zou ik mij om Judea bekommeren? Het was vanwege onze zonden, dat we, uitgedreven werden en het is duidelijk, dat het volk, dat daar is, het geheel onwaardig is. Hun gedrag is zo, dat ze geen gedachte hebben voor de eer van God. Waarom zou ik het me daarover moeilijk maken? Heeft God niet gezegd: Niet mijn volk? Heeft Hij niet alle plaatsen van eer weggenomen, waarin wij eens waren?

Waarom zou ik mij nog meer verontrusten hierover? Het is alles voorgoed voorbij. Het heeft geen zin aan het volk van God te denken. Het is alleen een persoonlijke zaak van de ziel. Alles wat ik te doen heb, is de Heer te dienen daar waar ik ben. Zo kon hij geredeneerd hebben.

Ongetwijfeld was Nehemia een vroom man en was hij ook in een plaats waar hij waarschijnlijk van zijn vroomheid genoten heeft. Hij schijnt niet onder enige dwang gestaan te hebben. Hij werd blijkbaar door de koning gerespecteerd en gewaardeerd. Hij had een hoge verantwoordelijke positie, want u moet de plaats van een dienstknecht in moderne tijden niet verwarren met die welke Nehemia hier genoot.

De schenker in die dagen was iemand, die het grootste vertrouwen van de koning had, en in 't bijzonder van de koning van Perzië. U weet, dat zij zeer laag afdaalden voor de ogen van hun dienaren. Wat hun volk - hun onderdanen - betreft, deze stonden ze niet toe hen te zien, behalve bij betrekkelijk zeldzame gelegenheden. Dit groeide steeds meer aan en het ambt van schenker was altijd, door de jaloersheid en vrees voor de mensen, een zeer verantwoordelijke positie. Want de wijze, waarop vele van hun onderdanen over de hooghartigheid en trots van deze koningen wraak namen, bestond hierin, dat ze hun meesters in de steek lieten en trachtten van hen bevrijd te worden. De schenker was daarom iemand, die één van de meest delicate verantwoordelijke betrekkingen in het rijk bekleedde. Hij was iemand, die speciaal het leven van de koning onder zijn hoede had. In deze positie stond hij praktisch op een plaats van de meest intieme verhouding tot de koning, tot op zekere hoogte als

een soort vizier of minister-president. Nehemia genoot het vertrouwen van de koning, zoals wij duidelijk kunnen zien. En zijn geweten bezwaarde hem niet wat zijn positie betrof. Maar zijn hart was met het volk van God.

Hij herinnert ons in dit slotboek aan dat, wat we dicht bij het begin van de geschiedenis van Gods volk vinden. Mozes, die het volk uit Egypte leidde, had juist dezelfde gevoelens voor het volk van God. Door Gods voorzienigheid verlost, in het huis van Farao's dochter gebracht, met de schitterendste vooruitzichten; waarom zou hij deze niet gebruiken? Waarom zou hij niet wachten en zijn invloed gebruiken om het volk uit Egypte te brengen? Waarom zou hij ze niet geleidelijk van hun lasten bevrijden? Had hij het bij Israël in stemming gebracht, ik twijfel niet, of ze zouden tot dat besluit gekomen zijn. Ze zouden gezegd hebben, dat geen weg zo uitnemend, zo wijs, zo voorzichtig voor Mozes was dan juist een beetje te wachten. Hij stond op dat ogenblik, om zo te zeggen, met één voet op de troon. Het zou betrekkelijk gemakkelijk voor hem geweest zijn, de troon te beklimmen, want we horen niets van een zoon van Farao, alleen van Farao's dochter. Hij kon die positie gemakkelijk verkregen hebben, daar zijn begaafdheid hem er van nature recht op gaf. Veranderingen van dynastie hadden in de Oosterse wereld in oude tijden altijd zeer gemakkelijk plaats, zodat daarom niets een meer door de Voorzienigheid beschikte opening zou geschieden hebben, dan wat God aan Mozes gegeven had. Maar neen, hij had het volk lief. En wat meer was dan dat, hij had God lief. Hij voelde aan wat tot de heerlijkheid van God was en dat God naar Zijn eigen heerlijkheid moest handelen; dat er geen andere manier was om het volk te zegenen.

Zoals Mozes aan het begin, zo was Nehemia aan het eind van de geschiedenis van het volk. De één vóór zij tot een volk gevormd waren de ander toen ze geen volk meer waren; niet mijn volk was op hen geschreven. Dezelfde geest, hoewel in totaal verschillende omstandigheden. En zo was zijn hart met droefheid vervuld. Het was niets persoonlijks; het was zuiver verdriet van de liefde, maar het verdriet van de liefde in overeenstemming met God. Het was de liefde tot het volk, omdat zij Zijn volk waren, hoewel God Zelf hun titel had uitgewist. Toch was het feit er, en hij erkende heel goed, dat, hoewel God het volk voor een tijd terzijde had gesteld, dit niet voor altijd was. En dat de titel Mijn volk in Israël schitterender zal schijnen dan ooit, als de Messias hen weer aanneemt - als zij in hun hart terug keren zullen en berouw voor Hem hebben, en Hij ze rechtvaardigen en verlossen zal.

Nehemia dan had het volk van God lief, juist in die tijd, dat ze hun titel hadden verloren - toen ze werden gekastijd om hun droevige fouten en zonden tegen God - op een tijd, toen het de meest redelijke zaak scheen hen op te geven. Had God hen niet opgegeven? Waarom voelde Nehemia dan zo veel voor hen? Waarom zou hij wegwijnen over een volk, dat het zo volkomen onwaardig was? Maar dit was helemaal geen vraag voor hem. Hij wist, dat daar in het land slechts het overblijfsel van dat volk was; in hoge mate schuldig en daarom rechtvaardig gestraft. Maar niettemin het volk van God, waarmede Gods plannen van zegen en genade voor de aarde verbonden waren. Hij wist, dat daar, en daar alleen, de Messias zou geboren worden, en dat daar de Christus onder dat volk en in dat land zou komen. Zijn hart keert zich

daarom naar Jeruzalem. Het mocht in puin liggen en dat was zo, maar daar wendt z'n hart zich heen.

Nu wil ik, geliefde vrienden, vragen, of dit het geval met ons is. Want de gemeente van God betekent voor God meer dan Israël ooit was. En het is niet méér waar, dat Israël een volk was, dat zijn plaats had verloren, dan dat de gemeente nu hier beneden een uitwendig ding is. De schuld van de Christenheid, ik aarzel niet het te zeggen, is groter dan die van Israël. Omdat ze onvergelijklijk meer is gezegend, is het meer schuldig. Want de schuld is altijd evenredig met de zegeningen die bedorven of misbruikt zijn. Desondanks behoren we de gemeente lief te hebben. Niet alleen het evangelie of de Heer alleen! Als we in de gevoelens van Christus treden, zullen we verstaan, dat Christus de gemeente liefheeft. Onszelf daarom tevreden te stellen met alleen de genade te genieten, die God ons bewijst, zou gelijk zijn aan, dat Nehemia God dankte voor wat hij genoot in het paleis van de grote koning en tevreden was, zonder een gedachte en zonder zorg en zonder een traan en zonder een gebed voor het volk van God. Maar zo was het niet! Zijn gehele hart was, wat de dingen hier op aarde betrof, op hen gericht. En zijn verdriet was over de wijze, waarop dat volk van God niet beantwoordde aan wat aan Zijn eer hier beneden verschuldigd was. Vandaar, dat wij zijn geweest en zijn geklaag zien. Hij zegt: "Zodra ik deze woorden hoorde, zette ik mij neder, weende en bedreef rouw, dagen lang. Ook vastte en bad ik voor het aangezicht van de God des hemels" (vs. 4). Hij stort zijn hart voor Hem uit en belijdt. En hij belijdt op een wijze, die toont dat er geen eigengerechtigheid bij hem is. Hij sluit er zich zelf bij in. Wij hebben tegen U

gezondigd, zowel ik als mijns vaders huis. Zijn geest stelt zich niet buiten deze belijdenis van de mislukking. Hij voelt daarin zijn eigen aandeel. En dit te meer, omdat hij trouw was. Want het zijn nooit de personen, die het meest schuldig zijn, die het eerst bereid zijn om te belijden. Wanneer u zich nog onder de duisternis en de wolk van de zonde bevindt, bent u niet in een geest van belijdenis. Maar als Gods genade uw hoofd er boven verheven heeft, en u het vanaf boven beziet, dan kunt u inderdaad volkomen voor God belijden. Nu, zo voelde Nehemia het. We kunnen uit zijn algemene gemoedsgesteldheid gemakkelijk zien, dat hij door Gods genade een man was, die met de Heer wandelde en de dingen helder en recht aanvoelde. Zijn hart was vrij zich met Gods volk bezig te houden. Hij erkent hun fouten, hun afwijkingen, hun volslagen oneer, maar hij roept tot God.

Hoofdstuk 2

De koning ziet de droevige gelaatstrekken van Nehemia en maakt er gelijk een opmerking over. Deze koningen hielden niet van zulke dingen. Menselijkerwijs gesproken zou een man, die tot zo'n positie oplom, maar weinig eerbied voor de vorst schijnen te hebben, want van nature koesterden deze grote koningen de gedachte, dat droevige dingen in hun tegenwoordigheid niet pasten. Zelfs als een man treurig zou zijn, behoorde er voldoende vrolijkheid en heerlijkheid in hun tegenwoordigheid te zijn, om die droevige gedachten uit te bannen. Maar de waarheid is, dat als het alleen om uiterlijke tegenvallers zou gaan - het verlies van zelfstandigheid of een of andere natuurlijke oorzaak - dan zouden, in de tegenwoordigheid des Heren, de tranen en droefheid van Nehemia verdwenen zijn. Maar de tegenwoordigheid des Heren maakte het verdriet des te dieper. Hoe meer hij voor God wandelde, en de toestand van de Joden in Jeruzalem overwoog, hoe bedroefder hij werd. Het was niet zo, dat zijn hart zich niet tot God verhief, maar dat juist daardoor zijn tranen overvloediger vloeiden. De diepe zin er van werd juist op dezelfde wijze gevoeld, omdat hij voelde welk een God

hun God was, wat zij voor God geweest waren en wat zij nu voor God waren! Nehemia werd daarom geenszins bevrijd van droefheid toen hij bad. En dit wenste ik aan te tonen. Er was vertrouwen toen hij tot God naderde, maar tegelijkertijd was er toch het diepe gevoel van het verval.

Maar de koning stelt de vraag en Nehemia vertelt ons openhartig hoe bevreesd hij was. Want inderdaad had het hem zijn leven kunnen kosten. De koning zou achterdocht hebben kunnen koesteren of vermoeden, dat er een of andere donkere samenzwering was - en dat het geweten van Nehemia werkte. Alle mogelijke dingen zouden in zijn gedachten hebben kunnen opkomen als oorzaak van deze buitengewone droefgeestigheid, die zich op het gelaat van zijn dienstknecht aftekende. Maar Nehemia zegt hem de eenvoudige waarheid: "Hoe zou mijn aangezicht niet somber staan, daar de stad, de plaats waar de graven van mijn vaders zijn, verwoest is en haar poorten door vuur verteerd zijn?" (vs. 3).

Het is de moeite waard het volgende op te merken, hoewel ik het slechts doe om aan te tonen wat een verschil er is tussen het Woord van God en het woord van de mens. In het boek der Makkabeeën wordt gezegd, dat Nehemia een priester was, en ook, dat hij van het geslacht van David was. Nu, wat ook het geval mag zijn wat het geslacht van David betreft, juist om deze reden kon hij geen priester zijn. Ik vermeld dit, opdat we mogen zien hoe mensen, wanneer ze over de dingen Gods trachten te schrijven, slechts hun onwetendheid tonen. Toch is dit een boek, dat zoals u weet,

beweert geïnspireerd te zijn. Ten minste, het wordt door een groot gedeelte van de Christenheid als zodanig aangenomen.

Het is zeer aannemelijk, dat Nehemia tot de stam van Juda behoorde. Jeruzalem was de plaats van de graven van zijn voorvaders en daar werden de mannen van Juda in de regel begraven. Maar hij was geen priester, dit is een fout. Hij was een burgerlijke landvoogd, en dit leidt me tot een zeer belangrijk punt wat dit boek betreft. Niet de tempel is het hoofddoel maar het gewone leven van het volk van God. En laat mij zeggen, geliefde broeders, dat dit voor u en voor mij van groot belang is in onze tijd.

Het Christendom is niet alleen een zaak van de aanbidding van God. Het Christendom is bedoeld om het leven van elke dag te besturen. Ik houd niet van Zondags-Christenen, van mannen of vrouwen, die alleen maar hun plaats innemen door aan de tafel des Heren te komen. Dit is tot oneer en het ontsiert. We worden geroepen Zijn rechten op *elke* dag te erkennen en zo veel te meer omdat er moeilijkheden kunnen zijn. In een drukke handelsstad, zoals in onze onmiddellijke nabijheid is, hebben velen van ons hun plichten, hoewel niet allen dezelfde. Sommigen van ons moeten van vroeg tot laat werken. Anderen weten wat het is zowel 's nachts als overdag te werken. En dit beperkt zich niet tot mannen, maar is ook op vrouwen van toepassing, want er zijn er die hard en ijverig werken. En ik weet niet, waarvoor we hier anders zijn, dan om ons vlijtig te tonen in alles waarin we gesteld zijn.

Maar ik zeg toch, dat het een treurige zaak is, om ijverig te zijn voor de wereld en niet voor de Heer. En dat we verplicht

zijn er zorg voor te dragen, dat ons gewone dagelijkse leven een getuigenis is voor Christus. Ik zeg niet, dat we allen geroepen zijn om hetzelfde werk te doen. Maar ik zeg, dat we allen tot hetzelfde Christendom geroepen worden en dat Christus duidelijk moet geopenbaard worden in wat we elke dag doen, en niet alleen op de dag des Heren, of de morgen van die dag. Neen, geliefde broeders, dit laatste is niet voldoende voor de Heer en het falen in het aldus voor de Heer Jezus in ons dagelijkse leven te getuigen, en in ons gewone werk, ons sociale leven, ons leven van arbeid, van welk soort dat ook mag zijn, is een teniet doen van het grote doel waartoe wij allen door de genade van God geroepen zijn.

Kortom, terwijl Ezra ons meer 't geestelijke gedeelte laat zien wat betrekking heeft op de aanbidding van de Heer en het altaar, en terwijl de tempel - het huis Gods - daar het grote onderwerp is hebben we hier in Nehemia de muur van Jeruzalem; niet de tempel, maar Jeruzalem. Hier hebben we niet het huis, maar de muur die gebouwd wordt. Het is daarom hier de verwoesting waar het volk elke dag mee te maken had. Het is wat met hun gewone leven in verbinding stond. En voor dit eenvoudige doel wordt het volk van God altijd geroepen tot iets, als ik het zo mag noemen, buitengewoons, in elk geval tot wat goddelijk is. Het mag de gewoonste zaak ter wereld zijn, maar we behoren iedere gewone zaak op een goddelijke wijze te doen.

Wat we ook doen - hetzij we eten of drinken - we moeten alles in de naam van de Heer Jezus, tot eer van God doen. Dat is onze roeping. Dit hadden de Joden vergeten. Ze

hadden er niet aan gedacht. Het gevolg was, dat ze diep waren gezonken; ze stonden lager dan de heidenen. In zoverre hadden de heidenen iets om voor te leven en iets om te laten zien. Wat hadden deze arme Joden? Ze hadden de moed verloren en - wat het belangrijkste was - ze hadden het geloof verloren, hun praktisch geloof.

Wel, geliefde vrienden, ik zou graag willen weten of er niet hetzelfde gevaar onder u is, - of er geen gevaar is voor mij, omdat, aangenomen dat we blijmoedig en gelukkig zijn door de naam van de Heer Jezus, we ons toch volstrekt niet in zacht stromende wateren bevinden. We vinden stormen, rotsen en zandbanken. We vinden, dat onze boten niet heel sterk zijn en dát wij ook niet erg bekwaam zijn om ze te besturen. Dat betekent, dat we in moeilijkheden komen. Is het niet zo? En als we een beetje ruw weer hebben ondervonden, zijn we geneigd om terneergeslagen en ontmoedigd te worden. We vinden fouten bij deze of gene. Is het niet zo? Nu zal ik zeker niet ontkennen, dat er fouten zijn. Maar laat ons dan niet vergeten, dat wij fouten hebben. En verder, dat het niet de vraag is of ik of u fouten hebben de een of de ander of beiden (wat dichter bij de waarheid is), maar het grote punt is dit - of u en ik op de Heer zien of niet. Dat maakt het hart gelukkig - vertrouwen in het op de Heer zien en ook mijn leven in dit tot de Heer opzien, niet alleen voor mijzelf maar voor u. Want dit is de ware manier om elkaar te winnen, op de Heer te zien voor de ander.

Veronderstel, dat er iemand is tegen wie u iets heeft, of die iets tegen u heeft. Hoe moeten we dat behandelen? Niet door vernuft, niet door kracht, niet door invloed. Alle

broeders gezamenlijk kunnen het niet in orde brengen, maar de Heer kan het. En op het ogenblik, dat ons hart volkomen tot rust gekomen is hierin, geeft het kalmte en vertrouwen - geeft het vrede en zekerheid voor altijd. De Heer geve, dat het bij ons zo mag zijn.

Maar waar ik nog eens de nadruk op leg is dit, dat het onderwerp hier het dagelijkse leven, het sociale burgerlijke leven van Israël is, en niet alleen dat, wat openlijk met de godsdienst in verbinding stond. Het is God in de gewone zaken van elke dag van het leven te brengen. Dat was het grote punt hier, en, daarin heeft Israël gefaald. Zonder twijfel schoten ze te kort, zoals we in het boek Ezra gezien hebben, want de twee dingen gaan tezamen. U zult nooit vinden, dat de persoon, die zich zeer in de aanbidding verheugt, in de wandel zeer faalt. Maar u zult integendeel opmerken, dat, waar zwakheid van geloof in de aanbidding des Heren is, er ook zwakheid in de wandel zal zijn. Waar God naar ziet is, dat er in beide geloof moet zijn. En waar geloof is, daar zal getrouwheid zijn. Dat is er het geheim van. Het is in werkelijkheid een behoefte om elke zaak met God in contact te brengen, hetzij het de aanbidding van de heiligen of hun dagelijkse wandel betreft. Er is slechts één en dezelfde bron voor beide.

Nu, dit vervulde het hart van Nehemia. Hij zoekt er naar. Hij legt het bloot, zelfs toen de koning sprak. En dit is wat ik u wil laten zien, wat een echte geloofszaak is. De koning zei tot mij: "Wat is dan uw verzoek?" Wat doet hij? Verzoekt hij de koning iets? Nee, aan God. "Toen bad ik tot de God des hemels" (vs. 4). Niet dat hij de koning niets vraagt. Maar

juist op dat ogenblik in de tegenwoordigheid van de koning zelf, was zijn hart bij de Heer. Geen wonder, dat zijn bedde vervuld werd. Geen wonder, dat God luisterde en hoorde en hij 't als van Hem kon aannemen. Waarom? Omdat hij eerst tot de Heer bad. Niet dat hij de koning niet erkende. Maar de verse eerstelingen waren, om zo te zeggen, aan de Heer verschuldigd.

“En ik zeide tot de koning: Dat gij, indien het de koning goeddukt en indien uw knecht u welgevallig is, mij zendt naar Juda, naar de stad waar de graven mijner vaders zijn, om haar te herbouwen. De koning zeide tot mij, terwijl zijn gemalin naast hem zat: Hoelang zal uw reis duren, en wanneer zult gij terugkeren? En de koning stemde erin toe mij te zenden; en ik gaf hem een bepaalde tijd op. En ik zeide tot de koning: Indien het de koning goeddukt, laat men mij brieven geven voor de landvoogden van het gebied over de Rivier, dat zij mij laten doortrekken, totdat ik in Juda kom; ook een brief aan Asaf, de houtvester des konings, dat hij mij hout geve om de poorten van de burcht die bij de tempel behoort, van zolders te voorzien en voor de muur van de stad en voor het huis, waar ik mijn intrek nemen zal. En de koning gaf ze mij, daar de goede hand van mijn God over mij was.” (vs. 5-8).

Men gaf hem de brieven. Het timmerhout en de andere materialen die hem ontbraken, werden door de koning geschonken en hij gaat beschermd op naar Jeruzalem. En dezelfde zaak, die zijn hart met vreugde en dankbaarheid temidden van zijn verdriet vervult, ontstemt de vijanden van het volk van God.

Maar er is ook iets anders. Dat is, dat we niet te veel bezig moeten zijn met wat anderen doen of zeggen. Let op Nehemia. Zijn hart was met het volk van God. Maar vóór alles wist hij wat het betekende om in afhankelijkheid van God te handelen en dit komt juist in 't begin het duidelijkste uit. U zult het volk van God het best dienen, wanneer u eenvoudig alleen naar God opziet. Niet door naar het volk te kijken en te trachten hen overeind te helpen. Nee, ik moet zelf naar de Heer zien.

Zo, zegt hij: “trok ik er in de nacht met enkele mannen op uit. Nu had ik aan geen mens verteld, wat God mij in het hart had gegeven om voor Jeruzalem te doen. Ook had ik geen ander dier bij mij dan dat waarop ik reed” (vs. 12). Het was geen zaak van praal of vertoning, of iets dat onder mensen gebruikelijk was. Het was geen kwestie van het meebrengen van een aantal technici en andere bekwame handwerkslieden, om te zien wat gedaan moest worden. Hij ging zelf; zijn hart lag er in. Hij wachtte niet op dat alles. Hij neemt het gelijk 's nachts in alle eenvoud ter hand, met het opzettelijke doel, het in ogenschouw te nemen zonder nodeloze aandacht te trekken. Niet dat hij zich tegenover anderen schuldig maakt. Gebrek aan oprechtheid zou een treurige zaak onder het volk van God zijn, maar het was geen zaak van oprechtheid. Hier was het wijsheid. De man, die niet weet wanneer hij zwijgen moet, zal nauwelijks weten wanneer hij spreken moet. Het is heel belangrijk te leren, dat er voor beide een tijd is. Hij ging 's nachts op uit; zag het in de diepste droefheid en nam het ten volle in ogenschouw.

“De leiders nu wisten niet, waarheen ik gegaan was en wat ik gedaan had; want aan de Joden, de priesters, de edelen, de leiders en de overige beambten, had ik het tot nog toe niet verteld” (vs. 16). Het was een zaak tussen zijn eigen ziel en God, met de enkele mannen die met hem waren. “Toen zei ik tot hen: Gij ziet de rampspoed waarin wij verkeren, dat Jeruzalem verwoest is” (vs. 17). Zijn ziel kwam er dieper dan ooit in, - besepte meer dan ooit de toestand der dingen. “Toen deelde ik hun mede, dat de hand mijns Gods goed over mij was geweest” (vs. 18).

U merkt twee dingen op - een gevoel van het verval en vertrouwen op God, en beide vulden samen zijn hart. En zie op de uitwerking er van. Zij zeiden: Wij zullen ons tot de herbouw gereed maken. En met krachtige hand vatten zij het werk aan. Dus u ziet, dat, als een man van geloof voorwaarts gaat, hij dit niet doet in zijn eigen kracht of wijsheid, maar met een gebroken geest en in afhankelijkheid van God. De hand van de zwakke zal dan voor het werk gesterkt worden. Het is God die helpt. God heeft de eer, maar God die gebruik maakt van het geloof van een mens. Zo deed Hij hier.

Op het ogenblik echter, dat God begint te handelen, tracht de duivel te verhinderen. Maar toen de Horoniet Sanballat en de Ammonietische slaaf Tobia en de Arabier Gesem het hoorden, bespotten en verachtten zij ons (vs. 19). Het was de eerste poging van de vijand. Het was minachting over zo'n eenvoudig en onbetekenend werk, maar tevens de openbaring van hun boosaardigheid. Niettemin gebruikte God het voor hun welzijn. In de tegenwoordigheid van de tegenstanders die daar waren, leert Nehemia meer dan

ooit. Het is geen reden om verontrust te worden. Zoals de apostel Paulus zegt: een krachtige en geopende deur, maar vele tegenstanders. Zo was het ook bij Nehemia. Er was een krachtige deur geopend. De tegenstanders verschrikten hem op geen enkele manier. “Maar ik diende hen van antwoord en zeide tot hen: De God des hemels, Hij zal het ons doen gelukken, en wij, zijn knechten, zullen ons gereedmaken en bouwen; gij echter hebt deel noch recht noch gedachtenis in Jeruzalem” (vs. 20).

Hoofdstuk 3

In het derde hoofdstuk van Nehemia worden de namen genoemd van hen die meewerkten aan het herstel van de muren van Jeruzalem en ieders persoonlijk aandeel in dat werk beschreven.

“Toen maakte de hogepriester Eljasib zich gereed met zijn broeders, de priesters, en zij herbouwden de Schaapspoort. Zij heiligden haar en brachten de deuren aan; zij heiligden haar, en daarnevens de Meatoren en de Chananeltoren. Daarnaast bouwden de mannen van Jericho” (vs. 1).

Laat mij uw aandacht vragen voor de genade van God, die hier het werk van iedereen aantekent en ons daarvan het onderscheiden karakter laat zien, want het is een belangrijk punt om aan herinnerd te worden. Er is niet één van u die geen werk heeft te doen voor de Heer. Bent u daarmee bezig? En ook is er een werk dat gij beter kunt doen dan iemand anders.

Als wij veronderstellen dat Gods werk afhangt van grote kracht maken we een zeer grote vergissing. Ik ontken niet,

dat er iets van die aard is, en dat God een mens een gave geeft naar zijn bekwaamheid, want de Heer zegt dat zelf. En ik bedoel niet, dat een mens met kleine bekwaamheid dezelfde gave bezit als een mens van grotere bekwaamheid. Zeker niet.

Maar ik zeg dat er voor ieder van ons een passend werk is, al is onze bekwaamheid nog zo klein. Ja, een werk dat beter gedaan kan worden door een iemand met een kleinere bekwaamheid dan door iemand met een grotere bekwaamheid. Want juist dit feit: een *passend* werk, kan misschien door iemand anders ook *goed* uitgevoerd worden, maar *beter* door de eerste.

In het kort gezegd: Er is geen plaats waar het belangrijker is, dat de juiste man op de juiste plaats staat, dan in de gemeente Gods. En de Heilige Geest vervult de dienstknechten en maakt hen geschikt. Ik bedoel nu niet slechts degenen die prediken en degenen die leren. Er is geen grotere vergissing, dan te veronderstellen dat dit, en dit alleen het werk van de Heer is.

Wat bediening wordt genoemd is duidelijk onderscheiden van prediken, zoals we kunnen zien in Romeinen 12. De apostel spreekt van de leraar die zichzelf geeft in zijn leren, maar ook die bedient in het bedienen.

In onze dagen noemt men alleen maar prediking of leren dienst. Maar dat is niet de mening van de Heilige Geest. Er is een groot deel van de dienst - de dienst der heiligen - die gedaan wordt door personen die niet zo'n aanzien hebben.

Het is heel gewoon tegenwoordig te zeggen: Ik diende op die dag, Ik bediende of een ander persoon diende, of iets dergelijks. Maar dat is een vergissing. Het zou waarschijnlijk geen groot verlies zijn, als er op die manier minder dienst was en meer dienst op een werkelijke wijze.

Waarom God ons roept, is eenvoudig Zijn wil te doen. Maar wij zijn geneigd de voorkeur te geven aan hetgeen overeenstemt met onze gedachten en gevoelens en onze begrippen, in plaats van dat te vinden waarin God ons zegent.

Maar, de zorg voor de zielen is het verbinden van de gebrokenen van geest. Onszelf bezig houden met de moeiten en beproevingen van Gods heiligen. Dat is van grote waarde voor Hem. Het is dit soort van dienst die, naar ik vrees, zeer onvolkomen bij ons wordt verricht. Dit is de werkelijke betekenis van dienst en niet zo zeer het spreken.

Ik wens hetgeen gesproken wordt niet gering te achten. Het zou mij niet betamen. Maar ik zie dat de Schrift dienst onderscheidt van louter spreken, en daarop wil ik wijzen.

Echte dienst, en naar het Woord van God, is een veel meer praktisch werk. Ik bedoel niet alleen met geld. Dat is een ander misverstand. Men denkt soms dat de enige weg om de heiligen van God te helpen is hen geld te geven. Dat is een vallen in de strik van de duivel, omdat het geld de wereld regeert. Het zou de heiligen van God slaven van het geld maken.

Nee, geliefde vrienden, wij hebben onze ogen op de Heer te richten. Wij kennen, of behoren althans te kennen. de

vervallen toestand waarin God ons heeft geplaatst. Waarlijk wij zouden vergissingen als deze niet hebben te verbeteren, als er nu niet evenzo als in Nehemia's dagen een verval was en het voorwerp van zijn genegenheden erbij was betrokken.

Welnu God laat hier Zijn waardering zien voor de diverse diensten die door de verschillende kinderen van God worden verricht. Ik pas het nu natuurlijk toe op de heiligen.

Wij zien dat ze ons in hun orde voor de aandacht worden geplaatst. Sommigen bouwden de Vispoort. Anderen verbeterden dit of dat. De Oude Poort verbeterde Jojada. Maar verder wordt ons gezegd, dat terwijl de Tekoïten bezig waren, de aanzienlijken onder hen hun schouders niet zetten onder het werk van hun heer.

Dat is een ernstige berisping. De mannen die het meest van allen vooraan behoorden te staan. Die, meer dan allen, anderen moesten aanmoedigen. Deze mannen die in staat waren om het beter te doen. Zij krijgen een pijnlijke en niet te benijden algemene bekendheid en een ernstige vermaning in het Woord van God, omdat zij hun schouders niet zetten onder het werk van hun heer. God is niet onverschillig. God noteert en geen excuus kan Zijn berisping terzijde stellen.

“Daarnaast waren bezig de Gibeoniet Melatja” (vs. 7). Maar dit is niet alles. De zoon van Hur de overste van het halve deel van Jeruzalem wordt hier gevonden. We zien dat een edele dienst, werkelijke toewijding, het deel van sommigen is - er waren enkelen die terug bleven.

Dan lezen we in vers 12: “Daarnaast was bezig Sallum, de zoon van Halloches, de overste van de andere helft van het district Jeruzalem, hij en zijn dochters”. Dit is ook een belangrijke zaak. Te veronderstellen dat vrouwen geen welvoeglijke en gewichtige plaats hebben in het Werk des Heren is een grote vergissing. Zij hebben die inderdaad en de apostel Paulus laat dit duidelijk zien. Laat me u een ogenblik verwijzen naar de Filippiërs om te laten zien waar zij kunnen helpen en waar niet.

Filippenzen 4:2-3 geeft ons een mooie illustratie, niet zonder zorgen, maar toch vol van lering. “Euodia vermaan ik en Syntyche vermaan ik eensgezind te zijn in de Heer.” Het werk van de Heer brengt heel dikwijls moeilijkheden. De reden is niet dat het niet gedaan wordt met zuivere gevoelens; maar dat helaas zo dikwijls de eigen wil zich ermee wil vermengen.

Deze twee vrouwen, die beide gewaardeerd werden door de apostel, waren in meer of mindere mate onenig. “Ja, ik vraag ook u, trouwe metgezel” - vermoedelijk verwijst hij hier naar Epafroditus - “wees hun behulpzaam die met mij hebben gestreden in het evangelie”.

Het zou verkeerd zijn te veronderstellen, dat zij met de apostel Paulus het evangelie hadden gepredikt. Dit wordt hier niet bedoeld. Ik twijfel er niet aan, dat velen de gevolgtrekking hebben gemaakt, dat Paulus hen heeft erkend als medepredikers van het evangelie, maar dat is niet het geval.

De bedoeling van dit woord, de eigenlijke en ware bedoeling is dit: dat zij de moeilijkheden van het evangelie, in een

tijd van beproeving zoals daar was, hebben gedeeld. Deze edelmoedige vrouwen verheugden zich in al de strijd van het evangelie. Zij droegen er de smaadheid van. Zij handelden op alle mogelijke manieren - mogelijk door de deuren van hun huizen open te stellen - mogelijk in het verlenen van gastvrijheid aan degenen die daar gekomen waren met het Woord - mogelijk in het zoeken van zielen, om met hen te bidden, hen uit te nodigen - en duizend andere dingen die vrouwen beter kunnen doen dan mannen.

En vervolgens laat de apostel ons zien dat hij deze vrouwen zeer waardeerde. Hij vraagt Epafroditus hen te helpen. Het is zeer waarschijnlijk dat de broeders hen hadden veronachtzaamd en dat Epafroditus, een persoon gelijkgezind met de apostel, kon intreden in zijn gedachten en gevoelens. Ik vraag u, trouwe metgezel, deze vrouwen behulpzaam die met mij samengewerkt hebben en met mij de moeilijkheden van het evangelie hebben gedragen - dat is de gedachte. Het is geen kwestie van prediken, maar van een *delen* in de zorgen van het evangelie samen met Clemens en mijn overige medewerkers, van wie de namen in het boek van het leven staan.

Wij vinden geen enkele aanwijzing in de Schrift, dat vrouwen in het openbaar leerden of predikten. Er waren vrouwen die een gave van profetie hadden. Ik ontken niet, dat als er een gave gegeven is, deze besteed moet worden. Maar dan moet die worden besteed overeenkomstig de gedachten van God. Wij horen van vier dochters van Filippus die profeteerden. Zonder twijfel beoefenden zij die gave op de juiste wijze.

Vrouwen kunnen vrouwen helpen. Zij behoeven niet te denken dat dit te min is voor hun gave. Het betaamt vrouwen zeker niet, vrouwen te minachten en daarom zou klagen als men in dat werk bezig is, ongepast zijn, vooral voor vrouwen. Maar daar zijn welvoeglijkheden, die God in Zijn werk nooit vergeet. En als het zelfs in de gemeente Gods verboden was te spreken voor een vrouw, hoeveel te meer in de wereld.

Het feit is, dat het in de gedachten van een vrouw in deze dagen niet moest opkomen om te prediken in de wereld. In deze laatste tijden en in de landen, waar de begrippen van vrijheid zeer verspreid zijn, vergeten vrouwen bijna dat zij vrouwen zijn. Dat is een groot gevaar. De grens is in de huidige wereld verbroken tussen mannen en vrouwen. Dit is en snel voortwoekerende zaak, tot grote schande van beiden. Hoe het ook mag zijn, God geeft het volle licht van ware eer aan vrouwen die het werk des Heren doen dat hun betaamt. Dat wordt ons hier onder de aandacht gebracht.

Verder wordt ons van andere personen gesproken, die op de meest belangstellende wijze in verschillende gedeelten hielpen. Maar dit uitvoerig te bespreken, zou mij te lang bezig houden, daar ik slechts een overzicht wil geven en de hoofdbeginselen noemen. Ik kan U alleen aanbevelen om de verschillende bijzonderheden van het hoofdstuk persoonlijk te onderzoeken. U zult zien hoe nauwkeurig God van de afwisselende diensten van de verschillende leden van Zijn volk nota neemt.

Hoofdstuk 4

“Maar toen Sanballat gehoord had, dat wij de muur aan het herbouwen waren, ontstak hij in woede en ergerde zich zeer en bespote de Joden”. Het was erg genoeg te zien, dat het werk begonnen was en heel wat erger dat het voortgang maakte, en dat Nehemia niet zo gauw bang was. Sanballat had bedreigd hem als een oproermaker bij de koning aan te geven. Maar waar het hart eenvoudig is, is er geen reden voor ongerustheid. En hoe standvastiger Nehemia was om aan de bestaande machten eer te geven, hoe meer hij de bedreigingen en de toorn van Sanballat kon geringschatten.

“En hij zei in de tegenwoordigheid van zijn broeders en het leger van Samaria: Wat doen die machteloze Joden? Zal men hen laten begaan? Zullen zij offeren? Zullen zij vandaag gereed komen? Zullen zij de stenen uit de puinhopen, verbrand als ze zijn, weer tot leven wekken?” Een andere man, Tobia sluit zich er bij aan: “Al bouwen zij ook, als er maar een vos tegen hun stenen muur opspringt, doet hij hem afbrokkelen” (vs. 3). Wat zegt Nehemia? Dadelijk wendt hij zich tot de Heer: “Hoor onze God, hoe wij gehoord worden”.

Zo was het ook in de eerste dagen van de gemeente van God. De apostelen werden gezeseld en bedreigd, maar wat deden zij? Ze brachten het voor de Heer en de Heer antwoordde. Hij antwoordde met Zijn eigen kracht. De Geest deed het gebouw waar ze waren bewegen en met grote kracht gaven ze getuigenis voor Hem.

Maar hier is het een dag van zwakheid. En wat ik u en mijzelf op 't hart wil drukken is, dat wij niet langer in de dagen zijn, dat de Geest het gebouw beweegt. We zijn niet langer in de dagen van macht en heerlijkheid, waarop wonderen en tekenen gewrocht worden. Maar zijn wij daarom zonder God? Wat waarderen wij het meest? De machten en wonderwerken van God, of God Zelf? Dit is de grote vraag. Hebben we vertrouwen in de tegenwoordigheid van God met ons en stellen we de tegenwoordigheid van God boven al de krachten en wonderen die ooit gewerkt zijn? Het is een zeer eenvoudige vraag; dat was het ook voor Nehemia. Er was nu geen Rode Zee die voor het volk droog werd, geen Jordaan waar ze door heen gingen, geen Manna dat uit de hemel naar beneden viel. Maar er was het duidelijk Woord van God dat vervuld werd en de weg stond voor hen open. Er was een open deur: er was een open deur naar die plaats waar de ogen des Heren voortdurend op gericht waren - het land van God voor het volk van God. Zij hadden het als een zaak van uitwendige macht verloren - maar niet wat het geloof betreft. Want zij klemde zich aan God vast, zelfs toen God hen uiterlijk voor de gehele wereld niet kon erkennen. Dit maakte het zonder twijfel tot een beproeving, maar het geloof zou de beproeving zeer nuttig vinden.

En dit is waar ik verder de nadruk op wil leggen - dat er zeer dikwijls in gedachten, en soms ook in woorden, een soort van klacht geuit wordt over gebrek aan kracht. Nu, ik wantrouw dat. Ik was zelf nooit krachtig en het zou mij voor ieder ander spijten als het wel zo was. Het punt is: ging ik uit tot de Heer? Ging ik uit omdat het Zijn wil is, Zijn Woord? Laat ons nog zo zwak zijn, daar wil Hij ons juist hebben. Er is niets zo zeker als dat, en sta mij toe het te zeggen, er is *niets* dat ons zo trouw en zo zelfstandig houdt. Terwijl wij integendeel misschien in de strik van het klerikalisme vallen, als we ons te veel met kracht bezig houden.

Bijvoorbeeld er is een samenkomst, een bijeenvergadering van Gods kinderen, waar door de opmerkelijke gave van één, twee of drie personen alles plaats vond met een zichtbare schoonheid - elk gebed volkomen overeenkomstig de waarheid - ja dat alles met inzicht werd gedaan. Toch, als de werking en tegenwoordigheid van de Geest van God werd genegeerd, denk ik dat dit de meest betreurenswaardige bijeenkomst was. Het zou hol zijn, en we moeten niet willen bedrogen worden. Het is niet zo dat twee of drie personen de schande en de zwakheid van het geheel kunnen verbergen! De belangrijkste zaak is, dat Gods kinderen in Zijn naam vergaderd behoren te zijn en dat de Geest van God vrijheid moet worden gelaten om te handelen. Daarom: als we naar de waarheid handelen, even zeker zal zwakheid openbaar worden. Nooit zal de toestand van de gemeente van week tot week dezelfde zijn. En het is veel belangrijker, dat wij in de waarheid behoren te staan, dan dat er een openbaring van kracht zou zijn. Een openbaring van kracht is alleen maar een sluier, die over de ware toestand van de gemeente geworpen

wordt, als een ongepaste en ongeestelijke werkzaamheid van twee of drie begaafde mensen de ware toestand van die gemeente verkeerd voorstellen. Neen, ik zeg dat het veel beter is alle moeite en nadelen en verdriet van zwakheid te hebben, dan een toestand die niet waar is in het oog van God. En bovenal, dat wij ons in de waarheid van onze positie moeten bevinden. Ik ben overtuigd, dat alles schadelijk is dat ons zou doen vergeten, dat we slechts een overblijfsel zijn. En dat, hoe meer we van de waarheid genieten, hoe ernstiger we geroepen worden om de vervallen toestand van de gemeente van God te gevoelen.

Er is ook nog een andere zaak. Vaak is de gedachte, dat als wij maar geestelijke en inzichtvolle christenen samen konden brengen, het dan wel een gelukkige gemeente zou zijn. Ja, maar geliefde vrienden, het is verkeerd omdat we hiertoe niet opgeroepen worden. Wat machtigt ons om onder het volk van God een keus te doen? Wie geeft ons het recht zelfs maar zo'n zaak te wensen? Neen, ik geloof juist integendeel, en ik geloof dat het van God is, dat, indien u inderdaad het geheim van de Heer begrepen hebt - indien u inderdaad de werkzaamheid van de Geest van God vrij hebt gelaten, ik liever naar het gebrekkige, naar het zwakke zou uitzien. Ik zou liever trachten hen te ontvangen die gebrekkig zijn, die zwak zijn, die zich in gevaar bevinden. De sterken, of in elk geval zij, die menen dat ze sterk zijn, moeten we aan de hand van God over laten. Want zeker zorgt de trouwe, ware, Goede Herder het meest voor de zwakken, en wij behoren te voelen zoals de Goede Herder. De theorie van alleen de besten en hen met het meeste inzicht te bijeen te vergaderen is daarom een valse theorie. Het is in volstrekte

tegenstelling met het ware beginsel van genade en waarheid. Neen, geliefde vrienden, de enige juiste zaak is deze: wij beweren niet, wij zien er niet naar uit, wij verwachten niet, dat God al Zijn heiligen zal vergaderen. Maar op het ogenblik dat wij in een positie zijn, dat we niet vrij en open staan voor al de heiligen van God, zijn we verkeerd. Het is niet dat ik naar hun komst uitzie, maar de vraag is of mijn hart naar hen uitgaat. Als dat niet zo is ben ik sektarisch.

Dit geliefde vrienden, is juist wat bij Nehemia gevonden werd. Zijn hart ging naar hen allen uit, hoewel het slechts een klein arm overblijfsel was. Wel beschouwd bestond dat overblijfsel, toen het terugkeerde naar Jeruzalem, slechts uit 42.000 en enkele overblijvenden en ongeveer 7000 slaven en slavinnen. Dus nog geen 50.000 allen tezamen geteld. En dit was het gehele overblijfsel van Israël. Er was een tijd geweest, dat alleen Juda - één stam - niet minder dan 450.000 strijdbare mannen had (1 Kron. 20:5). Ik vermeld dit alleen om te laten zien hoe groot de ondergang, hoe volledig de ruïne was.

Welnu, Nehemia - dezelfde Nehemia die het volk liefhad en wiens hart naar ieder uitging die tot Israël behoorde, of zij kwamen of niet, hij wiens hart hen in al hun zwakheid ontving, die natuurlijk trachtte hen te versterken en het inzicht bij te brengen, dat God aan zijn eigen ziel gegeven had, maar die hen niet aannam om hun kracht en inzicht, maar alleen omdat ze de Heer toebehoorden, hen allen ontvangende in het land des Heren, waar de Heer ze wenste te hebben - deze Nehemia spreidt nu voor de Heer de beledigingen en hoon en bedreigingen van deze vijanden

des Heren uit. Dit bracht zijn geest tot kalmte. Hij was niet bezorgd. God luisterde en hoorde: “Hoor, onze God, hoe wij gehoond worden, en doe hun smaad terugkeren op hun eigen hoofd en geef hen als buit over in een land van gevangenschap. Bedek hun ongerechtigheden niet en laat hun zonde niet uitgewist worden voor uw aangezicht, omdat zij krenkend zijn opgetreden tegen hen die herbouwen. Maar wij herbouwden de muur” (vs. 4, 5).

Maar het werd ernstiger. Zo erg, dat er een samenzwering onder de vijanden ontstond om ten strijde te trekken. “Doch wij baden tot onze God” (vs. 9). Eén van de meest opvallende trekken is, dat het volk niet alleen de Bijbel las en toenam in de kennis van de Schrift. Dat deden ze ook en we zullen het bewijs er van vinden! Maar het eerste dat in deze dagen gevonden werd, was gebed. Er was een geest van gebed onder hen. Ze gingen tot God en brachten alles voor Hem en bijgevolg ontvingen ze de genade van God die in hen werkte en Zijn wijsheid werd hun medegeedeeld. We vinden bijgevolg, dat Nehemia rustig zijn maatregelen neemt en hij stelde het volk naar hun geslachten met hun zwaarden, speren en bogen. “Ik zag toe, en stond op en zeide tot de edelen, de leiders en het overige volk: Vreest toch niet voor hen; denkt aan de grote en geduchte Here en strijdt voor uw broeders, uw zonen en uw dochters, uw vrouwen en uw huizen” (vs. 13 en 14).

Nu in deze tijd moet hetzelfde gedaan worden. Ik bedoel niet op dezelfde wijze. Voor de Christen is het geen zaak om met het aardse zwaard te strijden. Maar ongetwijfeld hebben we de goede strijd van het geloof te strijden. We moeten niet

alleen werken, maar we moeten weerstand om in deze boze dag staande blijven. Dat is, we moeten gewapend zijn tegen de list van de duivel en niet alleen het vreedzame werk van de Heer volbrengen. Zo was het toen met het overblijfsel van Juda, en Nehemia geeft hun aanwijzing, dat, als ze verspreid zouden zijn, de bazuin hen bijeen zou verzamelen. De bazuin zou een zeker geluid geven - een zeer belangrijke zaak, ook voor ons. "Op de plaats, vanwaar gij het hoorngeschal hoort, moet gij u bij ons verzamelen. Onze God zal voor ons strijden. Wij waren dan bezig met het werk, terwijl de helft der mannen de speren hield, van het aanbreken van de dageraad tot aan het opkomen der sterren" (vs. 20, 21).

Hoofdstuk 5

Maar er was nog een andere en hoogst treurige toestand van dingen die het vijfde hoofdstuk ons meedeelt, n.l. dat het hart verkeerd gezind was bij een belangrijk gedeelte van het overblijfsel. En ook een andere zaak is zeer droevig. Niet alleen dat de edelen van Tekoa te kort schoten toen de overigen getrouw waren in het werk, maar er ontstond een groot geroep van het volk met hun vrouwen tegen hun Joodse volksgenoten: “Onze velden, onze wijngaarden en onze huizen hebben wij moeten verpanden om in de honger koren te hebben. Dan waren er, die zeiden: Wij hebben geld voor de belasting van de koning geleend op onze velden en wijngaarden. Nu dan, wij zijn van hetzelfde vlees en bloed als onze broeders, onze zonen zijn even goed als de hunne en zie, wij moeten onze zonen en onze dochters tot slaven laten worden”.

Nehemia was zeer boos en verweet de edelen en leiders en zeide tot hen: “Gij neemt woeker, ieder van zijn volksgenoot. Ook belegde ik tegen hen een grote vergadering en zeide tot hen: Wij hebben onze broeders, de Joden, die aan de

heideneu verkocht waren, losgekocht, voor zover wij konden; maar gij gaat uw broeders verkopen en zij verkopen zich aan ons! En zij zwegen en vonden geen antwoord. Toen zeide ik: Wat gij doet, is niet goed. Zult gij niet wandelen in de vreze voor onze God om de hoon van de heidenen, onze vijanden, te ontgaan?" (vs. 3-9).

Zo sprak hij met hen en het gevolg was dat deze berisping door de Heer gezegend werd. Toen zeiden ze: "Wij zullen ze teruggeven en van hen niets vorderen, wij zullen zo doen als gij zegt. Toen liet ik hen zweren, nadat ik de priesters geroepen had, dat zij dienovereenkomstig zouden doen. Ook schudde ik de boezem van mijn kleed uit en zeide: Zo zal God iedere man die dit woord niet gestand doet, uitschudden uit zijn huis en uit zijn bezit en zo zal hij uitgeschud en leeg zijn. En de gehele gemeente zeide: Amen, en zij loofden de HERE. Het gehele volk deed volgens deze afspraak" (vs. 12, 13).

Er is niets beter dan een goed voorbeeld. Als U behoefte hebt aan toewijding, is het een belangrijke zaak zelf te beginnen. Wees persoonlijk toegewijd. Als U gebrek hebt aan liefde, toon dan liefde. U zult dikwijls vinden, dat mensen die het meest liefde eisen, deze het minst openbaren. Nu dit is de weg van God niet. En zo is het, geliefde vrienden, niet alleen met de liefde, maar met veel meer dingen. Neem bijv. bescheidenheid, nederigheid. Wie klaagt het meest over de hoogmoed van anderen? De hoogmoedigste mens onder U. Nu dat heeft niets met positie te maken. Misschien is er iemand, die menselijk gesproken, naar het vlees of de wereld een goede positie heeft. Maar de man die hem wil kleineren is heel wat trotser dan de welgestelde man die gekleineerd

wordt. Zelfs als u veronderstelt dat de rijkere man mogelijk, niet alles is wat men zou kunnen wensen. Maar dan moeten we op onze gezindheid letten. We hebben ons af te vragen wat ons doel is, geliefde broeders.

Nu, ik zeg dit niet met het oog op iemand, die zijn plaats wenst te handhaven. Maar ik zeg dat iemand die anderen kleineert, zeker zo hoogmoedig is als ooit op deze aarde kan gevonden worden. Dat wat God wenst is dit: in welke positie we ook zijn: we moeten trachten altijd overeenkomstig Christus gevonden te worden. Maar om anderen een gedragslijn voor te schrijven of ons met hen te bemoeien is een povere manier om Gods wil te volbrengen of om Zijn eer uit te dragen.

Nehemia handelde zo niet: “Ook hebben van de dag af, dat koning Artachsasta mij aanstelde tot landvoogd over het land Juda, van zijn twintigste tot zijn twee en dertigste regeringsjaar, twaalf jaar lang, noch ik, noch mijn broeders het brood van een landvoogd gegeten. De vroegere landvoogden daarentegen, die voor mij geweest waren, legden het volk zware lasten op en vorderden van hen brood en wijn, bovendien veertig sikkels zilver. Zelfs hun knechten gedroegen zich als heer en meester over het volk. Doch ik heb zo niet gedaan uit vrees voor God. Ook het werk aan deze muur nam ik zelf ter hand, zonder enig veld in eigendom te verwerven; en al mijn knechten waren daar bij het werk bijeen” (vs. 14-16).

Maar dit was niet alles. “De Joden nu en de leiders, honderd vijftig man, en zij die tot ons van de volken rondom ons gekomen waren, aten aan mijn tafel. Wat op een dag

bereid werd: een rund, zes uitgelezen stuks kleinvee, en gevogelte, kwam op mijn kosten, en alle tien dagen allerlei wijn in overvloed. En met dat al heb ik het brood van een landvoogd niet gevorderd, omdat de dienst zwaar op dit volk drukt. Gedenk mij, mijn God, ten goede al wat ik aan dit volk gedaan heb” (vs. 17-19). Hij had ze lief en de vruchten daarvan werden duidelijk gezien.

Hoofdstuk 6

Maar nu is er een nieuw plan door de vijand beraamd. Hij had gefaald in het onrust verwekken. De landvoogd was op zijn hoede en het volk eveneens. Nu stellen ze voor een samenkomst te beleggen. Waarom zouden ze niet in vrede leven en gemeenschap met elkander hebben? “Kom, laten wij samenkomen te Kefirim in het dal van Ono. Maar zij waren van plan, mij kwaad te doen. Toen zond ik tot hen boden met het antwoord: Ik ben bezig een groot werk te doen en kan niet komen. Waarom zou het werk stil liggen, doordat ik het verliet en tot u kwam?” (vs. 2, 3). U ziet, dat het niet maar de een of andere oproep was. De eer van God was er mee verbonden. Zo lang als het overblijfsel niet op de plaats was, die God hun had gegeven, als de stad waar Hij Zijn ogen op gericht had - zolang als het slechts een grote puinhoop was - was het duidelijk dat het een voorwerp van medelijden kon zijn; maar daar was voor de Heer geen getuigenis. Ons wordt meegedeeld dat zij viermaal zo’n boodschap zonden en hij antwoordde hen op dezelfde wijze.

Hierna werd nog een andere poging gedaan. Zij zonden personen om in Jeruzalem met hem te spreken. “Er is een koning in Juda (...) Kom dan nu, laten wij samen beraadslagen.” Om zo de gedachte te wekken dat Nehemia aanspraak op de troon wilde maken.

Dit lijkt een vriendelijke waarschuwing. “Doch ik zond hem het antwoord: Er is van zulke dingen, als gij noemt, niets geschied, maar gij verzint ze zelf. Want zij allen trachtten ons bevreesd te maken, daar zij dachten: Hun handen zullen dan het werk nalaten, zodat het niet gedaan wordt. Nu dan, sterk mijn handen!” (vs. 8, 9).

Daarna was er een derde poging, maar nog listiger. “Toen ik in het huis van Semaja, de zoon van Delaja, de zoon van Mehetabel, gekomen was, (deze nu was verhinderd) zeide hij: Wij moeten samen naar het huis Gods gaan, binnen de tempel” (vs. 10). Hier was een vijand van binnen. Hij stelde Nehemia voor om zichzelf in de tempel te verbergen. Deze weigerde verontrust. “Maar ik zeide: Zou een man als ik vluchten?” Waar zou zijn geloof dan gebleven zijn? Hoe zou een man zijn kinderen kunnen verlaten, en tonen dat alles waar hij bezorgd voor was, zijn eigen veiligheid was? Bovendien zou er een schreeuwend wantrouwen tegenover de eer van God geweest zijn. Het was in strijd met God voor een Israëliet om het heiligdom van Jahweh te gebruiken zoals de heidenen deden. De heidenen maakten hun heiligdommen tot een schuilplaats ingeval van gevaar voor hun leven; maar God liet zo iets in Zijn tempel niet toe. Deze was overeenkomstig Zijn Woord voor Zijn aanbedding. Wat daarom door deze profeet Nehemia aan de hand werd

gedaan, was een heidens idee; hij gaf een valse profetie. Nehemia merkte duidelijk, dat God hem niet gezonden had, maar dat hij die profetie tegen hem gesproken had, omdat Tobia en Sanballat hem omgekocht hadden.

O, wat een plannen, wat een listen om zo mogelijk het volk en een dienstknecht van God onder hen van geloof af te trekken! Zo kwamen al deze dingen aan 't licht door eenvoud, door zich te hechten aan het Woord des Heren.

Hoofdstuk 7 - 8

Hoofdstuk 7 toont ons het volk met de gebouwde muur, en het register van het volk wordt met grote zorg genoemd. Maar ik behoef hier niet dieper op in te gaan.

Maar in hoofdstuk 8 vinden we ze als één man bijeen op het plein vóór de Waterpoort. “En men verzocht de Schriftgeleerde Ezra het boek der wet van Mozes, die de HERE aan Israël gegeven had, te halen. Toen bracht de priester Ezra de wet vóór de gemeente, zowel mannen als vrouwen en ieder die het kon begrijpen, op de eerste dag van de zevende maand. En hij las daaruit voor op het plein vóór de Waterpoort van dat het licht werd tot de namiddag in tegenwoordigheid van de mannen en de vrouwen en van hen die het konden begrijpen. Het gehele volk hoorde aandachtig naar het boek der wet. De Schriftgeleerde Ezra stond op een houten verhoging, die men voor die gelegenheid gemaakt had.

Ezra opende dus het boek ten aanschouwen van het gehele volk, want hij stond hoger dan het gehele volk. En zodra

hij het boek opende, stond het gehele volk op. Ezra loofde de HERE, de grote God, en het gehele volk antwoordde, terwijl het de handen omhoog hief: Amen, Amen. En zij knielden en bogen zich voor de HERE neder met het gelaat ter aarde. En Jesua, Bani, Serebja, Jamin, Akkub, Sabbetai, Hodia, Maaseja, Kelita, Azarja, Jozabad, Chanan, Pelaja en de Levieten gaven het volk onderricht in de wet, terwijl het op zijn plaats bleef staan. Zij lazen namelijk uit het boek, uit de wet Gods, duidelijk voor en gaven uitlegging, zodat men het voorgelezene begreep" (vs. 2-9).

Hier zien we een andere zijde en merkt op, geliefde vrienden, deze bestudering, dit onderwijs, dit zich ten nutte maken van de wet van Jahweh had plaats nadat zij zich in hun ware positie bevonden. U zult nooit vinden dat mensen in een valse positie in kennis toenemen. Zij mogen, zonder twijfel voldoende evangelie prediken om zielen tot God te brengen en zij mogen zekere morele plichten onderwijzen; en we moeten God daarvoor danken. We moeten niet traag van hart zijn om te erkennen wat God werkt, waar ook. Maar we moeten nooit inzicht in de gedachten van God verwachten, tenzij we zijn waar God ons hebben wil. En het is duidelijk, dat wat goed is voor de één, goed voor allen is. En dat wat God geeft als Zijn wil voor Zijn volk, bindend is voor Zijn gehele volk. Hier waren ze tezamen in Gods stad, in Gods land en *hier* is de wet tot nut.

Ik zeg niet, dat er in Babylon en Assyrië geen mensen waren, die de wet des Heren lazen. Maar alles was daar zo onnatuurlijk - zo in tegenstelling door de omstandigheden die zo weinig bij de wet pasten - dat in zo'n toestand het

gevoel altijd over het woord heenglijdt. Het Woord maakt niet dezelfde indruk. De waarheden der Schrift spreken dan zo weinig tot het hart. Als U in een ware positie bent, wordt alles helder overeenkomstig de goedheid en soevereiniteit van God. Zo vinden we dat hier, en niet vroeger, de wet van God haar volle plaats krijgt. Nehemia en Ezra de priester en de Levieten zeiden tot het gehele volk: “Deze dag is de Here, Uw God, heilig; bedrijft geen rouw en weent niet. Want het gehele volk weende, toen het de woorden der wet hoorde” (vs 10).

Er is een tijd om ons te verblijden zowel als om te wenen. Er is een tijd dat wij het brood der klagers niet moeten eten. Zo was het hier. “De Levieten brachten het gehele volk tot kalmte door te zeggen: Weest stil, want deze dag is heilig, weest dus niet verdrietig. Toen ging het gehele volk heen, om te eten en te drinken, en een deel er van te zenden en grote vreugde te bedrijven, want zij hadden begrepen wat men hun had bekend gemaakt” (vs. 12, 13). We behoren van de waarheid van God te genieten!

Dienovereenkomstig verzamelde het volk zich in de 7^e maand om het loofhuttenfeest te houden. Ze vierden het zoals ze sinds de dagen van Jozua de zoon van Nun tot op die dag niet gedaan hadden. Een ernstig feit! Waar hadden ze zich al die eeuwen mee bezig gehouden? De Geest van God vermeldt ons, tot onze lering, dat het loofhuttenfeest praktisch zijn plaats onder de Israëlieten had verloren sedert de dagen van Jozua. De reden is duidelijk. Waarom dat feest? Waarom was het in gebruik gebracht? Zeggen dat ze in oorlogen, in moeite waren, is geen echt antwoord. Ongetwijfeld waren er

oorlogen in de dagen van Jozua en waren er moeilijkheden in de dagen van de richteren. Maar daarna kwamen David en Salomo aan de regering. Waarom werd het loofhuttenfeest toen niet, zoals nu gevierd ?

De reden schijnt me eenvoudig: Ze waren zo bezig met de tegenwoordige rust, dat ze de toekomst vergaten - op dezelfde wijze waarop de komst des Heren bij de christenheid in vergetelheid geraakte. Gedurende honderden jaren dachten de mensen er niet aan, ze stelden er geen belang in. Ze hadden zich op de aarde gevestigd. Ze hielden zich met het werk des Heren bezig. De hoop was niet lieflijk voor hen. Ze leefden niet langer in de hoop van de komst des Heren. God heeft deze weer wakker gemaakt en in herinnering gebracht, in een tijd van verval.

Zo was het hier de bijeenvergadering van het volk, de ware inzameling¹. Niet maar dat gedeeltelijke werk dat gewrocht was toen ze onder Jozua in het land gebracht waren. Toen hield integendeel het houden van het feest op. En nu, in deze tijd van verval, toen de dingen op het pijnlijkste zwakke punt stonden dat zij ooit bereikt hadden, toen was daar geloofsvertrouwen - geen kracht, maar geloofsvertrouwen. Toen er getrouwheid was en een zich hechten aan het werk des Heren, toen begonnen ze de belangrijkheid van het loofhuttenfeest in te zien. Hun harten zagen uit naar de grote bijeenvergadering, als de oogst en de wijnoogst zullen hebben plaats genomen. Er heerste dus zeer grote vreugde.

---

1 Noot H. L. Heykoop: Het loofhuttenfeest is profetisch een beeld van de tijd dat het volk weer in het land is en geheel Israël behouden zal zijn (Rom. 11:26-29. Zie Deut. 16 en Lev. 23).

“Uit het boek der wet Gods las men elke dag voor, van de eerste tot de laatste dag; zij vierden zeven dagen feest, en op de achtste dag was er een feestelijke vergadering, volgens het voorschrift” (vs. 19).

Hoofdstuk 9 - 12

In hoofdstuk 9 volgt een andere zaak. Als het hart op die wijze geestelijk in het Woord indringt - als het zich er aan onderwerpt, en als de heldere hoop van het volk van God het hart met vreugde vervult - dan kunnen we een diepere smart hebben. Het is de grootste fout te veronderstellen, dat de ene waarheid vijandig staat tegenover de andere. Op de 24^e dag van deze maand kwamen de Israëlieten bijeen, vastend en in rouwgewaad met aarde op het hoofd. Hoe meer zich de harten van de heiligen van God met de toekomst van God voor Zijn volk vervullen, hoe meer ze hun tegenwoordige tekortkomingen gevoelen. Dat was juist. Dit is de ware en goddelijke manier om ons, òf van zelfbedrog te verlossen aan de ene kant en van de macht der wereld aan de andere zijde. Wij zien hen hun zonden belijden, en merk op hoe zij dit deden. “De nakomelingen van Israël scheidden zich af van alle vreemdelingen en zij stelden zich op en deden belijdenis van hun zonden en van de ongerechtigheden hunner vaders” (vs. 2). Zo vergaderden ze en stortten hun hart voor de Heer uit. Ze erkenden hun werkelijke toestand,

maar wendden tegelijkertijd hun hart met vol vertrouwen naar God.

In hoofdstuk 10 voegen ze zich verder bij elkaar en verzegelden het verbond voor de Heer naar Joodse wijze.

In hoofdstuk 11 vinden we de oversten en dan krijgen we in hoofdstuk 12 een opsomming van de priesters en Levieten, die met Zerubbabel, de zoon van Sealtiel, in het land gekomen waren. Ik onthoud mij van verdere bijzonderheden, maar ik wil opmerken, dat het laatste hoofdstuk een eindoverzicht geeft van het werk van Nehemia.

Hoofdstuk 13

Het was nu enige tijd nadat het overblijfsel was teruggekeerd. Als Nehemia de praktische toestand onderzoekt, vindt hij een droevig schouwspel - een grote afwijking van de oorspronkelijke geest van afscheiding. - Ik vraag u geliefde broeders, of wij niet hebben te onderzoeken en te zien, of het bij ons zelf ook niet zo is? We moeten voortdurend op onze hoede en waakzaam zijn. Het is niet zo, dat men zich niet verheugt als God mensen toevoegt! Als God tienmaal meer tot Zijn kinderen zou toebrengen dan nu toegevoegd zijn, dan zou ik hem daarvoor danken. Maar ik zou niet blind zijn voor het gevaar, dat het toebrengen van meer dan het tienvoudige, meer dan tienvoudige reden tot verootmoediging zou geven. Niet voor mindere vreugde, maar voor meerdere waakzaamheid. En zo vinden we bij deze gelegenheid, dat: "Te dien dage uit het boek van Mozes voorgelezen werd ten aanhoren van het volk, en men vond daarin geschreven, dat geen Ammoniet of Moabiet ooit in de gemeente van God mocht komen" (vs. 1). Het was als 't ware een nieuwe zaak; ze hadden er te voren niet aan gedacht.

Dat het was: “omdat zij de kinderen Israëls niet met brood en water waren tegemoet gekomen”.

U ziet, ze keerden terug tot de eerste beginselen. Zodra zij dan de wet gehoord hadden zonderden zij al wie van gemengde afkomst waren van Israël af. Ze hadden het vroeger herhaaldelijk gelezen. Nu brachten ze het in toepassing. Het is niet alleen dat we het Woord nodig hebben, maar we behoeven de Geest van God om het Woord levend voor ons te maken. Nu ze de toepassing gevonden hadden, handelden ze er naar. “Nu had voor deze tijd de priester Eljasib, die aangesteld was over de vertrekken van het huis van onze God, en die een bloedverwant van Tobia was, voor deze een groot vertrek ingericht, waarin men tevoren het spijsoffer, de wierook, het gerei, en de tienden van het koren, van de most en van de olie, het wettige aandeel der Levieten, der zangers en der poortwachters, en de heffing der priesters placht te brengen. Doch ik was gedurende dit alles niet te Jeruzalem” (vs. 4, 5).

Het schijnt, dat Nehemia twee bezoeken aan Jeruzalem bracht, en dat gedurende zijn afwezigheid deze afwijking van de eerste beginselen ontstond. “In het tweëndertigste jaar van Artachsasta, koning van Babel, was ik naar de koning gegaan. Maar na verloop van tijd vroeg ik de koning om verlof” (vs. 6). Dat is een tweede verlof na het eerste. Het eerste was in het 20^e jaar en dit was twaalf jaar daarna. “En toen ik te Jeruzalem kwam, bemerkte ik het kwaad dat Eljasib begaan had, door voor Tobia een kamer in te richten in de voorhoven van het huis Gods” (vs. 7). Zo iets ernstigs was er zelfs niet, toen Nehemia de eerste keer kwam!

Maar er is nog een ander belangrijk beginsel. Wat deed Nehemia? Bleef hij weg van het huis van God? Ging hij niet op om daar te aanbidden? Het kwam niet bij hem op om zoiets te doen: dat behoren ook wij niet! Kwaad in een andere persoon is nooit een reden om weg te blijven van de tafel des Heren - voor niemand, wie ook. Als dat een geldige reden was, zou het dat zijn voor allen die oprecht zijn. En veronderstel, dat allen die oprecht zijn, zouden wegblijven, waar zou de Tafel des Heren zijn? Nee, geliefde vrienden, het is een vals en verkeerd beginsel. Wat waar is, is dit: als er kwaad is, zie op God, opdat u het kwaad op een goede manier het hoofd kunt bieden. Zie op tot God om met wijsheid, overeenkomstig Zijn Woord, te handelen en om de handen te sterken van hen die opkomen, die zorg dragen, voor de eer van God.

Het is niet de tegenwoordigheid van het kwaad, dat het karakter van de Tafel des Heren te niet doet, maar de weigering om het te oordelen. Er mag een vreselijk kwaad zijn; toch is dit geen reden om van de Tafel des Heren weg te blijven. Als ik wist, dat er hier ter plaatse het meest wanhopige kwaad was, zou ik daarom niet wegblijven, maar trachten te helpen. Het zou mijn plicht zijn zo te handelen. Niet om het werk voor u te doen, maar om u verantwoordelijk te stellen, om van God genade en wijsheid te vragen om het werk te doen. En zo was het met Nehemia. Hij bleef niet weg omdat Tobia er in geslaagd was, door de grote invloed van de priester, een kamer in te richten in de voorhoven van het huis Gods. Hij kwam naar Jeruzalem en begreep het kwaad. En dat was de eerste uitwerking: Ik was er zeer over ontstemd en wierp al het huisraad van Tobia het vertrek uit, want een Israëliet

had het recht tot handelen: ieder was het verplicht. Op mijn bevel reinigde men de vertrekken en ik bracht het gerei van het huis Gods, het spijsoffer en de wierook daarin terug.

Er is echter voor ons dit verschil. God wil dat de gemeente als Gemeente in haar geheel handelt. Zelfs een apostel zou niet alleen handelen. Toen de apostel van iets vreselijks te Korinthe hoorde, weigerde hij niet te schrijven en hij zei niet tot haar: U bent niet langer de gemeente van God. Integendeel, hij schrijft bijzonder zorgzaam. Hij zegt: “Aan de gemeente die te Korinthe is”, en hij verbindt ze met al de heiligen die op aarde waren met allen in elke plaats die de Naam van onze Heer Jezus aanroepen, zowel hun als onze Heer. Hij spreekt tot hen over het vreselijke kwaad dat hij wist dat daar was, en hij zegt dat hij geoordeeld heeft wat gedaan moet worden. Maar hij zegt, dat zij moeten handelen. Zijn oordelen Zou niet voldoende zijn. Zij moesten bewijzen dat ze rein waren in deze zaak, en dit was de wijze waarop God in de gemeente werkte. Ik leg dus sterk de nadruk hierop omdat heel leerzaam is. Het grote verschil dat u opmerkt is dit: dat de Geest van God een oordeel van het kwaad bewerkt. Wij genieten tezamen van Christus. Het is mij niet geoorloofd naar mijn huis te gaan en daar brood en wijn te gebruiken en mij te verbeelden, dat het des Heren Avondmaal is. Het is zuiver een feest van mij zelf, dat ik uit mijn eigen hart bedenk. Maar ik kom en gebruik het in ware gemeenschap, open voor alle heiligen van God in de wereld, die in overeenstemming met de Heer wandelen. En op deze wijze handelende, zie ik op tot God of Hij onder Zijn kinderen wil werken, en uitroeien wat onverenigbaar is met die heilige gemeenschap.

Dit deed Nehemia. Hij kent en gevoelt hun smart en hij handelt; alleen, zoals ik zei, is er hier persoonlijke handeling, terwijl het bij ons juist gemeenschappelijk moet zijn. Hij ziet ook overal zeer wanordelijke dingen. Hij bemerkte dat de bijdragen voor de Levieten niet gegeven waren want de Levieten en de zangers, die de dienst verrichtten, hadden ieder naar zijn eigen akker de wijk genomen. “Toen onderhield ik de leiders hierover en zeide: Waarom is het huis Gods aan zijn lot overgelaten? Ik bracht hen weer bijeen en stelde hen op hun post” (vs. 11).

En verder: “In die dagen zag ik in Juda mensen, die wijnpersen traden op de sabbat en vrachten koren binnenhaalden en op ezels laadden, alsook wijn, druiven en vijgen en allerlei last, en deze op de sabbatdag naar Jeruzalem brachten. Ik gaf een waarschuwing, toen zij levensmiddelen verkochten. De Tyriërs die daar woonden, brachten vis en allerlei koopwaar en verkochten ze op de sabbat aan de Judeeërs, zelfs in Jeruzalem. Toen onderhield ik de edelen van Juda hierover en zeide tot hen: Wat doet gij daar voor slechts, dat gij de sabbatdag ontheiligt? Hebben ook uw vaders niet zo gedaan en heeft onze God niet daarom al deze rampspoed over ons en over deze stad gebracht? Zult gij nu nog heviger toorn gloed over Israël brengen door de sabbat te ontheiligen? (vs. 15-17).

Hier is een zeer belangrijk beginsel. Nu bedoel ik niet te zeggen, dat wij onder de wet van de Sabbat zijn. Maar wat ik toch zeg, is, dat we genade nodig hebben en dat de dag van de genade in onze ogen minstens even belangrijk behoort te zijn als de Sabbat voor iemand onder de wet. En het zou een

zeer zondige zaak zijn geliefde broeders, als wij van de dag des Heren misbruik zouden maken voor onze zelfzuchtige doeleinden. De dag des Heren draagt een karakter van heiligheid boven de Sabbatdag. De dag des Heren heeft een recht van genade op alle kinderen der genade. Laten we dit nooit vergeten! Het is niet zo, dat we deze niet zullen gebruiken in de geest van genade en vrijheid. Maar hem voor onszelf te gebruiken is niet hem voor Christus te gebruiken. Het is wat de heidenen zouden doen die God niet kennen. Mogen we nooit op hen gelijken.

En verder vestigt hij de aandacht op een nog verschrikkelijker feit. “Ook zag ik in die dagen Judeeërs, die Asdoditische, Ammonitische en Moabitische vrouwen gehuwd hadden; van hun kinderen sprak de helft Asdoditisch en zij waren niet in staat Judees te spreken, maar wel de taal van dit of dat volk” (vs. 23, 24). Alles was onnatuurlijk. “Ik onderhield hen hierover.” Hij schijnt met de grootste gestrengheid gehandeld te hebben en bezwoer hen bij God: “Gij moogt uw dochters niet aan hun zonen geven en geen van hun dochters voor uw zonen of voor uzelf nemen!” (vs. 25). Hij toont hun hoe zelfs Salomo op de verkeerde weg was gegaan door deze zelfde zaak. Er wordt dus geen voorbeeld gegeven van het kwaad met de bedoeling het licht op de vatten, maar hij waarschuwt door wat de hoogste gedaan heeft hoogst ernstig in een dag van grote zwakheid. En verder: “Een van de zonen nu van Jojada, de zoon van de hogepriester Eljasib, was schoonzoon van de Chroniet Sanballat. Daarom joeg ik hem van mij weg. (...) Ik reinigde hen van al het vreemde; en ik trof beschikkingen voor de taak van de priesters en van de Levieten, ieder in zijn werk, eveneens voor levering van

het hout op vastgestelde tijden en voor de eerstelingen” (vs. 28-31).

Zo vertrouw ik, dat we de algemene strekking van dit hoogst belangrijke boek een weinig duidelijker en vollediger hebben gezien.